

Дім між трьох світів

КУПИТИ

Зоряна Чорнозір звикла вважати себе божевільною, адже бачить те, що нормальні люди бачити не повинні: чудовиськ, що мовби вилізли із пекла й жадають її крові. У пошуках порятунку вона потрапляє до таємничого Ордену між трьох світів, де дізнається, що монстри - не виплід її уяви, так само як і мавки й чугайстри, русалки й перевертні, блуди й домовики.

ТАНЯ

ГУД

ДІМ
МІЖ
ТРЬОХ СВІТІВ

Таня Гуд
ДІМ МІЖ ТРЬОХ СВІТІВ

Серія «Непрості»

Імпринт Readberry є складовою частиною видавництва «Ранок»

Усі права застережено.

Зоряна Чорнозір звикла вважати себе божевільною, адже бачить те, що нормальні люди бачити не повинні: чудовиськ, що мовби вилізли із пекла й жадають її крові. У пошуках порятунку вона потрапляє до таємничого Ордену між трьох світів, де дізнається, що монстри — не вигляд її уяви, так само як і мавки й чугайстри, русалки й перевертні, блуди й домовики. Але навіть серед непростих, могутніх мольфарів, дівчина не в безпеці: орденці бояться, що Морана, богиня смерті, прагне вирватися на свободу й знищити всі три світи — Вирій, Явосвіт і Потойбіччя. Непрості підозрюють, ніби Зоряна може їй у цьому допомогти, але дівчина лише хоче врятувати те, що лишилося від її сім'ї, та раз і назавжди позбутися страхів і тіней минулого.

© Таня Гуд, текст, 2024

© Тимець П. Д., обкл., іл., 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

Тому, хто подарував мені крила.
Олегу

1

ГОСТІ З ПОТОЙБІЧЧЯ

Це знову насувалося...

Хтось розривав полотно реальності, намагаючись вирватися. Вирватися назовні. Тоненьке скреготіння, наче гострий кіготь, що повільно дряпав нерівну скляну поверхню, лунало звідусіль. І від цього гидкого звуку моя шкіра дедалі більше крижаніла. Здавалося, наступної миті зі стелі вистрибне щось небачене. Щось, чого не мало бути в кімнаті звичайнісінької квартири в багатоповерхівці. Щось, що мало б жити десь в іншому світі, але вирішило прийти в цей, щоби...

Щоби що?

Цього я не знала. Тому просто сиділа на підлозі в кутку кімнати й дивилася на стелю, раз у раз кидаючи швидкі погляди в бік ліжка, під яким припадала пилюкою лялька-мотанка. Я закинула її туди тиждень тому, проте вже починала про це шкодувати.

Біла стеля пішла хвилями, і за мить на ній з'явився відбиток чиєїсь спотвореної, явно не людської руки. З'явився та зник. Пролунав моторошний крик. Той самий, який я чула майже щоразу, коли втрачала зв'язок із реальністю. Інколи мені здавалося, що це мати намагається достукатися до мене з Потойбіччя. Щось сказати. Розповісти. Попередити.

Але чи існувало щось після смерті? Там, за межею? Я навіть не могла стверджувати, що вірю в потойбічний світ, не те що робити якісь припущення. Таку зухвалість могли дозволити собі лише письменники,

книжки яких допомагали не думати про реальність. Не я. Не звичайна божевільна, яка втратила розум разом із половиною своєї сім'ї.

Це почалося саме тоді. Того дня, коли мати заживо згоріла в старій квартирі, а сестра просто випарувалася, ніби й не існувало її ніколи. Дивно, що батько теж не поїхав дахом. Мабуть, бодай хтось у цій сім'ї мав лишатися у злагоді зі здоровим глуздом.

Рука з довжелезними кігтями нарешті прорвала павутиння реальності й тепер стирчала прямісінько зі стелі кімнати. Я хотіла закричати, та сил забракло. Це повторювалося занадто часто впродовж останніх днів... Тому з горла вирвався лише безнадійний шепіт:

— Піди геть.

Істота, схожа на людину, протягнула другу руку, а за нею з'явилася й голова. Довге, сплутане безбарвне волосся трохи прикривало обличчя, а одне величезне око дивилося просто на мене. Потвора мала такий огидний вигляд, немов вийшла з химерної казки без щасливого кінця. Вона розтулила рота, і мене мало не знудило від гнилого смороду. Я стримала нудоту, міцно стиснула кулаки та заплющила очі.

«Можє, якщо ігнорувати чудовисько, то воно тебе й не чіпатиме?»
— наївно пронеслося в думках.

Але я знала, що це не спрацює. Ніколи не працювало.

Звуки стали гучнішими, і до вух долинуло не лише скреготіння, а й тяжке дихання одноокої істоти.

— Піди геть, — повторила я. — Геть. Будь ласка, облиш мене. Іди геть звідси.

Щоками неконтрольовано ринули сльози. Вони потекли за комір, лоскочучи шкіру й нагадуючи своїм доторком про безумство, яке наздогнало мене навіть у власній кімнаті.

— Ти несправжнє. Ти всього-на-всього моє божевілья. Галюцинація, — в безнадії вихопилося з вуст.

Набравшись сміливості, я знову подивилася на чудовисько. Виявилось, що воно вже повністю вилізло зі стелі та приземлилося навпроти. Монстр дивився на мене як на свою жертву, вивчаючи та приножуючись. Його кривий рот скалився, а довгі худі руки водили в повітрі. Розчепірені пальці немовби перебирали пилінки, що літали кімнатою.

Я затремтіла, та з місця не зрушила. Здавалося, щось невидиме скувало моє тіло, перетворивши його на живу статую.

Істота висунула з рота, повного ікл, язик і повільно наблизилася. Здавалося, вона була обережна. Навіть трохи... налякана? Ще жодного разу галюцинації не заходили так далеко. Вони навіть не прагнули торкнутися мене. Усі інші розвіювалися тієї ж миті, коли я стискала ляльку-мотанку або коли в кімнату заходив тато. Однак зараз його не було вдома, а стара іграшка вже не мала такої сили, як у дитинстві. Принаймні я так вирішила. Тому й закинула її. Розізлилася. Зненавиділа цю ляльку, від якої з невідомих мені причин залежала вже десять років. Не могла більше бачити її, носити із собою, покладатися на неї як на щось чарівне.

«Бережи ляльку й ніколи, чуєш, ніколи без неї нікуди не ходи. Вона захищатиме від будь-яких негараздів», — так говорила покійна мама.

Вона повторила мені це за день до трагедії, наче відчувала, що щось станеться. До пожежі мені було не надто складно носити всюди ляльку. Вона була моєю найулюбленішою іграшкою, однак після маминої смерті все змінилося. Лялька-мотанка стала не забавкою, а невидимим зв'язком із мамою, якої вже не було поряд. І ніколи не буде...

Мене раптом опанувала лють, така несамовита, що аж пропекла скроні. Я кинулася до ліжка, під яким валялася мотанка, та жбурнула ляльку в чудовисько з оглушливим криком:

— Ти несправжнє!

Створіння заверещало й відстрибнуло від ляльки-мотанки, ніби від вогню, злісно хитаючи головою та розмахуючи кривими руками. Надто дивно, щоб бути збігом, та я відкинула цю думку.

— ГЕТЬ ЗВІДСИ! — закричала щодуху знову.

Чудовисько оскалилося, але таки відійшло. Я мала прогнати його. Мала змусити піти, щоб остаточно не розбити татові серце. Тільки не зараз. Не тоді, коли він іще не оговтався від попередньої втрати.

Зібравши всю сміливість, на яку була спроможна, я виструнчилася та зробила крок назустріч істоті.

— Геть, — мовила вже рішуче.

Важко, хрипко дихаючи, створіння обернуло потворне лице до ляльки-мотанки, що валялася на підлозі, потім знову до мене й врешті — до чорної прорізи в стелі. Секунду-дві ніби вагалася, а тоді з коридору пролунав звук ключа, який повертають у замку. Це остаточно переконало галюцинацію, і монстр застрибнув туди, звідки з'явився. Стеля миттю затягнулася й стала звичайною, наче ніколи й не

випускала на волю щось таке моторошне та огидне. Немов цього й не було насправді.

Я без сил упала на коліна та глянула на ляльку, яка лежала неподалік.

«Дякую, мамо, але далі я сама», — подумки сказала я, до кінця не бажаючи вірити, що саме іграшка допомогла всьому закінчитися. Це ключ у дверях змусив створіння піти. Не лялька. Я подивилася на хрест, який прикрашав її обличчя, і раптом розридалася.

Може, це було помилкою? Може, я обманювала себе, коли вирішила не зважати на мамине попередження? Вона, напевно, знала, яка я слабка, тому лишила мені цю клятву іграшку. Думала, що лялька допоможе прогнати монстрів раз і назавжди. Та одного мати не передбачила — ті чудовиська, що являлися мені, не були забобонами. Не були й створіннями з міфів, на яких інколи скидалися. Не були й снами. Вони були моєю бурхливою уявою, яка ще в дитинстві залишила свій слід, а зараз намагалася мене вбити.

Я ніколи не була аж такою сильною, щоб приборкати її. Прогнати монстрів, подолати хворобу, перестати бути тягарем для тата. Мене наче прокляли. Зробили залежною від пігулок і безпомічною перед реальними проблемами. Поки всі здобували освіту в університетах, знаходили своє покликання, захоувалися, я після закінчення школи вимушена була влаштуватися на роботу в невеличку бібліотеку поблизу, день у день дихати пилом і не мати жодних надій на щось більше. Я любила свою роботу, але достеменно знала, що це край моїх можливостей. Та й зарплатня бібліотекарки була така мізерна, що я однаково сиділа на батьковій шії. Моя хвороба зробила мене безпорадною вигнанкою, яку не бажали бачити ані на престижній посаді, ані подругою, ані коханою дівчиною. І щодня ставало дедалі гірше, хоча здавалося, що гірше нема куди.

Раніше з нападами справді допомагала лялька-мотанка. Ще коли я була дитиною, вона наче захищала мене, проганяла видіння. А потім... потім я подорослішала, чари, в які вірила маленька Зорянка, розвіялися — їх заступили пігулки, які призначив психотерапевт. Однак ті пігулки не могли позбавити мене хвороби. Ніщо не було здатне це зробити. Тому я не була певна, що наступного разу зможу впоратися й не помру з вини власної свідомості. Можливо, напад застане мене тут, у моїй кімнаті, а може, в запиленій бібліотеці, куди заходять хіба відмінники з

поблизьких сусідніх шкіл, шукаючи рідкісні видання, яких не знайти в інтернеті. Я не знала, де натраплю на чергового монстра, який урешті-решт торкнеться мене та забере із собою.

— Зорь? Ти тут? — долинув до вух стурбований голос тата.

— Я тут, — хрипко вирвалося з вуст.

Та чи надовго?

Батько буквально влетів у кімнату, кидаючи на порозі сумки з продуктами. Цей кремезний чоловік із густим скуйовдженим чорним волоссям, яке я успадкувала від нього, зараз мав такий розгублений і нещасний вигляд, наче міг зламатися від одного хибного слова.

— Я ж ненадовго відійшов. Знову? Це сталося знову?

— Так, — кивнула я, намагаючись нишком утерти сльози. Щоби все одно вже, мабуть, почервоніли, але лякати батька ще більше не хотілося. Він і без того забагато турбувався про мене.

— Усе вже закінчилося?

— Угу.

Нижня губа тата затремтіла. Він уважно дивився мені в очі, наче вишукуючи там підказку, як допомогти.

— Усе закінчилося. Усе гаразд, — поспішила заспокоїти його я.

Батько захитав головою:

— Ти ж п'єш пігулки, які призначив психотерапевт, так?

— Так.

Це була неправда. Пігулки так каламутили мою свідомість, що робота, мислення, навіть просте існування давалися вкрай важко. Тому я інколи робила перерви, хоч і знала, що не можна.

— Може, треба змінити ліки? — набурмосився тато, ніби щось підозрюючи.

— Та вони ніколи не допоможуть мені так, як треба, — виправдалася я.

— Ох, доню, — з відчаєм у голосі зітхнув тато. Він обережно наблизився й огорнув мене своїми обіймами. — Ми обов'язково впораємося із цим. Треба тільки мати трохи терпіння.

— Так, — прошепотіла я, хоча вже не вірила, що монстри з голови коли-небудь покинуть спроби забрати мене із собою. Надто вже реальними вони здавалися. Окрім того, один із них сьогодні підібрався до мене критично близько, чого раніше не траплялося.

Батько раптом напружився й за мить тихо сказав:

— Ти знаєш, я... Я знайшов одну жіночку.

Не треба бути провидицею, щоб зрозуміти, до чого він хилить. Тато, як і вся моя покійна сімейка, завжди був прихильником нетрадиційної медицини й вочевидь знову намагався знайти якесь диво-розв'язання всіх наших проблем. Я ж, навпаки, віддавала перевагу справжнім лікарям. Хай вони і не могли мене вилікувати.

— Ні, тату. Не починай.

— Послухай. Може, це те, що нам треба? Мені в дитинстві так вилікували вуха. Постійно боліли, а потім один візит — і все. Досі все добре.

— Це просто збіг, — я закотила очі. Захотілося вирватися з міцних татових рук, але не вийшло. Надто багато сил втратила, коли боролася з ілюзією.

— Я... я все ж не покидаю надії, що нам зможуть допомогти. Бодайдесь, — засмучено зізнався батько.

На його обличчі була така безнадія, що мені стало ніяково. Цілком очевидно: я для нього відкрита рана. Вічне нагадування про втрату коханої дружини та другої доньки. Тягар. Вісімнадцятирічна божевільна, за якою треба постійно наглядати. Ніякого особистого життя. Ніякого майбутнього. Тільки доросла донька, яка з'їхала з глузду через жахливу пожежу, в якій дивом уціліла. Ще й своїм виглядом не дає забути про нещасний випадок десятирічної давності. Якщо праву руку я намагалася ховати в рукавичку, то шрами від опіків на шії прикрити було складно.

Так батько ніколи не відпустить минуле.

Я мусила бодай спробувати дати йому надію. Може, нетрадиційна медицина — не така вже й погана ідея? А якщо не вийде, то тато принаймні зможе примиритися з тим, що його доньку вже не вилікувати.

— Добре, спробуймо, — невпевнено погодилася я.

У синіх очах тата миттєво заграли іскри. Він усміхнувся й ще дужче стиснув мене в обіймах.

— Ось побачиш, тобі нарешті допоможуть. Чудовиська підуть геть. Назавжди.

«І я разом з ними», — майнуло на краю свідомості, але вголос я лише тихенько відповіла:

— Сподіваюся.

* * *

Тато не зволікав і записав нас на «прийом до ворожки» вже наступного дня. Я взяла вимушений вихідний і не могла здихатися підозри, що батько спланував усе завчасно. Аж надто зручно все складалося. А я ж могла і не погодитися! Учорашній напад міг і не статися, я могла не побачити чергового монстра, який підібрався так близько. Та чи слід було так думати? Напевно, ні. Я бажала лише одного — скоріше пройти через це, щоб батько нарешті зрозумів, що може покинути спроби мене вилікувати. Щоб почав жити далі.

Я вибігла на вулицю раніше за нього й схопила ротом вологе повітря, в якому вже відчувалася осінь.

— Що в біса ти робиш? — запитала в себе.

Не лише мені було цікаво.

— Зоряночко, все добре?

Я розвернулася й побачила на лавці біля під'їзду пані Клавдію. Сусідка з першого поверху сиділа там і всміхалася. Її карі очі підкреслювало пальто в тон, а сивину жінка сховала за квітчастою хусткою. Осінь тільки почалася, але здавалося, що пані Клавдія вже мерзла.

— Так-так, усе гаразд, — поспіхом кинула я та знервовано глянула на двері будинку. Тата ще не було.

Мені не хотілося пояснювати пані Клавдії, куди ми їдемо, але ще хвилин десять — і вона точно витягне з мене правду. Щоки спалахнули соромом. Пані Клавдія була з тих, хто не говорив зі мною про хворобу, але візит до ворожки її б точно зацікавив.

— А де твоя іграшка? Ну, лялька-мотанка? — запитала сусідка, оглядаючи мене з ніг до голови.

Я розгубилася, бо гадала, що муситиму пояснювати зовсім інше, але таки зібрала думки докупи й відповіла:

— Вона більше не має для мене такого значення, як у дитинстві.

Пані Клавдія пирхнула:

— Дивно, я думала, такі речі ніколи не втрачають своїєї сили.

— Про що ви?

— Ти ж казала, що іграшку тобі зробила мама, хіба ні?

— Так, але...

Пильні карі очі пані Клавдії прикипіли до мене, породжуючи нову хвилю ніяковості. Вона мала рацію. Лялька-мотанка не втратила своєї сили, проте я більше не могла за неї триматися, наче астматик за свій інгалятор. Чи не хотіла? Можливо, причина відмови від неї криється в моїй втомі? Можливо, я втомилася боротися? Ні, ні, ні. Я просто хотіла стати нормальною. От і все. А нормальні не носять із собою ляльок-мотанок.

— То чому ти сьогодні не на роботі? — змінила тему сусідка.

Іншим разом я б зраділа цьому, та не зараз. Спробувала вигадати щось правдоподібне, проте за мить із дверей будинку нарешті вийшов тато, врятувавши мене від довгих пояснень. Він окинув нас із пані Клавдією привітним поглядом і на всі зуби всміхнувся.

— Добридень, Клавдіє Михайлівно.

— І вам не хворіти, — підморгнула вона.

Я схопила тата під руку й потягнула геть.

— Нам треба поспішати, — кинула на прощання пані Клавдії та не озираючись покрокувала в бік, де було метро.

Ми не мали машини, тож мусили добиратися до так званої ворожки міським транспортом. Добре, хоч шлях до неї виявився досить коротким. Двадцять п'ять хвилин у метро — і ми на місці. Напевно, ця жінка добре заробляла своїм шахрайством, бо винаймала приміщення просто в центрі Києва — на Олімпійській. Вхід до будинку був знадвору. Щойно ми з батьком зайшли в арку, звуки активного міста трохи притлумилися. І лише перше жовкле каштанове листя шурхотіло від легкого вітру, який кидав його попід стінами дому. Не було ніяких сумнівів, що тато подумки списав усе це на близькість магії. Я подивилася на нього, щоб перевірити свою теорію, і ледь не розсміялася. У батька було таке обличчя, наче він зайшов у Діснейленд.

— Ми прийшли, — повідомив він, помітивши мій погляд. — Це тут.

— Я вже зрозуміла, — ледь стримала смішок.

Я спробувала не думати про те, який цирк зараз побачу, але перед очима так і стояли образи пристаркуватої жінки, яка щось бубонить над кришталевою кулею і вдає, наче знає більше від інших.

«Я пообіцяла татові», — нагадала сама собі.

Неохоче, але я пішла за ним. Тато набрав номер квартири в домофоні, й пролунали переривчасті гудки. За хвилину почувся і голос тої, до кого ми прийшли.

— Ми на шосту годину. Сім'я Чорнозір, — голосно вимовив тато.

На іншому боці хтось щось прокректав, і двері запищали, сигналізуючи про те, що вже відчинені.

Під'їзд зустрів холодом і суцільною темрявою, яку розганяло хіба що тьмяне світло із запорошених вікон. Запах вогкості й цигарок врізався в ніздрі та змусив мене скривитися. Я згорбилася від млосного передчуття чогось недоброго й попрямувала за татом на сходи, щоб швидше здихатися гіркого присмаку страху на язиці. Але що ближче ми підходили, то тривожніше мені ставало. Серце калатало, чоло та долоні пітніли.

І нащо я тільки згодилася на цей дурнувтий візит? Ясно ж, що зараз доведеться вмикати всю свою акторську майстерність, аби не виплюнути просто їй в очі: *«Ви клята шарлатанка. Не бачити вам татових грошей»*. А якщо напад станеться там? Від цієї думки голова пішла обертом. Я вже пошкодувала, що погодилася. Най би в батька була бодай примарна надія, а зараз вона просто візьме та розіб'ється на друзки. У грудях щось защеміло.

— Тату? Може, не треба? — запитала я, раптом схопивши його за руку. Долоня батька теж виявилася спітнілою.

— Але ми вже тут.

У його очах майнула розгубленість, і я подумки вилаялася. Шляху назад уже не було.

— Так, ти маєш рацію. Ми вже тут, — тихо сказала я та покійрно повернулася до дверей. На вигляд вони були звичайні. Ніяких ознак, що тут живе відьма, чи як вона там себе називала.

Тато нерішуче натиснув на дзвінок. Пролунав штучний спів пташок, і невдовзі по інший бік почулися кроки, що шаркали підлогою.

Коли двері врешті відчинилися, я не змогла стримати подиву. Переді мною стояла проста жінка років п'ятдесяти. Її ніс не прикрашала моторошна бородавка, на голові не було квітчастої циганської хустки. Якби я зустріла її десь на вулиці, то мені й на думку не спало б, що та займається «магією». Завжди вважала, що всі ці ворожки мають підтримувати свій образ відповідною атрибутикою.

— Добридень, пані Єреміє, — з повагою мовив тато. — Дякую, що погодилися прийняти нас так швидко.

Ну, хоча б ім'я дивакувате. Але, цілком імовірно, вигадане.

— А в мене був вибір? — підняла одну брову жінка. — Ви були надто стурбовані, щоб чекати на прийом кілька днів.

— Саме так, — трохи почервонів тато. Він перевів погляд на мене й додав: — Це Зоряна. Та дівчинка, про яку я вам казав.

— Тату, — обурилася я. Мені не подобалося, коли він називав мене дівчинкою. Усе-таки мені вже було вісімнадцять років. Не багато, не мало, але достатньо, щоб називатися дорослою.

— Приємно познайомитися, Зоряно. Проходь, — ласкаво звернулася до мене пані Єремія.

На диво, її квартира теж була звичайнісінька. Навіть чимось схожа на нашу. Хіба стеля вища та підлога стара — скрипучий паркет ялинкою. Інтер'єр теж нічим не вирізнявся. Якись меблі носили на собі слід часу, тому я припустила, що вони збереглися з дев'яностих років, тоді як інші були куплені нещодавно, бо мали новий відполірований вигляд.

Я зиркнула на тата й увійшла, зачинивши за собою двері. Чомусь звичайність ворожки та її оселі трохи вгамували мою тривогу, що вже встигла осісти в грудях вогким передчуттям.

— Проходьте сюди, — доброзичливо всміхнулася пані Єремія.

Вона вказала на перші двері після коридору, і вже за мить ми всі опинилися в просторій, але доволі темній вітальні. Усюди стояли свічки: на комодах, столах, навіть на підвіконні. Вони не були запалені, але в кімнаті пахло так, наче їх усіх разом загасили хвилину тому.

Тривога пішла ненадовго.

Подих перехопило, і мене миттю відкинуло в той жахливий день, коли я втратила маму, сестру й ледь сама не загинула. У свідомості майнуло полум'я, яке охоплювало стіни, штори, килим... маму. Воно розділило нас величезною стіною й росло, росло, росло. Мамин крик, який, здавалося, лунав звідусіль. Шепіт, наче потойбічний сміх крізь вогонь. Холод серед пекла.

— А можна прибрати звідси свічки? — занепокоєним голосом запитав батько. Він знав, як вони на мене діють.

— На жаль, ні, — відповіла вона. — Вони служать мені провідниками інформації. Інакше я не зможу вам допомогти.

— Зоряно, все гаразд? Нічого, що тут... пахне вогнем? — ще з більшим страхом запитав тато.

Я глитнула та кивнула головою, намагаючись не думати про запах у кімнаті ворожки. І як це в коридорі не пахло так само? Мабуть, я була надто зосереджена на «нормальності» квартири, яка виявилася не такою вже й звичайною, щоб помітити це одразу.

— Сідайте тут, — наказала пані Єремія, вказуючи на товстий круглий стіл, який, звісно ж, теж був заставлений свічками.

Жінка звідкись витягла сірники та заходилася запалювати їх.

Напруження в тілі зростало. Приховувати свій страх перед вогнем уже було вкрай важко, тому я інстинктивно зробила крок назад. Тато повернувся до мене та прошепотів:

— Вибач, я... я не знав, що будуть свічки.

— Це нічого, — збрехала я.

Витерши спітнілі долоні об старі джинси, я пересилила себе та сіла за стіл.

«*Це заради тата*», — зіпила зуби, не зводячи погляду з вогників, які хиталися чи то від протягу, чи то від мого тривожного дихання.

Пані Єремія сіла навпроти, заплющила очі та щось забурмотіла собі під ніс. Це все скидалося на дивний сеанс в екстрасенса. Вона просиділа так хвилин зо п'ять, а тоді знову подивилася на нас із татом і спитала:

— Ви прийшли до мене, щоб позбутися недуги?

— Так, — закивав тато.

— Ви втратили когось дуже важливого, і це почалося?

— Так, двох. Мою дружину та сестру Зорі, Аврору, — вже тихіше відповів батько.

— Бачу на цій дитині щось недобре. Щось зле.

— Її хтось зурочив?

— Може бути. А може...

— Що «може»?

— Може, я просто божевільна, — ледь чутно прошепотіла я та несвідомо схрестила руки на грудях.

— Ти не божевільна, дівчинко. Ти просто загубилась у своїй темряві.

— І що з цим робити? — спитав тато.

— Я спробую це змінити, але для цього потрібен буде не один сеанс. Ви готові до тривалої роботи?

— Так, звісно, ми готові, — швидко відповів тато.

Я подивилася на нього із засудженням. Тепер було абсолютно ясно: ми прийшли до шарлатанки. Я бачила таких не раз і не два, та тільки то були психологи, які намагалися витягти з тата якомога більше грошей. І от... наштовхнулися на чергову брехуху. Тільки відвадити від неї батька буде важче, ніж від лікаря. У це він справді вірив.

Мама теж вірила. Саме завдяки їй тато тепер покладав такі надії на магію. Однак мами вже давно нема. Вона померла. Згоріла у вогні.

Раптом стало холодно, а вогники свічок загойдалися ще дужче.

«Не думати про маму. Не думати про маму», — повторила подумки як мантру.

Та не думати про неї, коли навколо палахкотів вогонь, уже не вдавалося.

Я до болю стиснула кулаки й міцно заплющила очі, щоб за повіками лишилася тільки темрява. Проте як не старалася, вогники на столі пробивалися у свідомість. Вони миготіли, й шепотіння ворожки-шарлатанки ніби належало зовсім не їй, а свічкам, які намагалися достукатися до мого хворого мозку. Ще мить, і я відчула: їм вдалося. Тіло пробрало страшним холодом, я почула звуки, яких у кімнаті лунати не мало. Підступала галюцинація.

Я розплющила очі та різко схопила за руку тата, який уважно спостерігав за пані Єремією.

— Нам треба йти, негайно, — видушила із себе я.

— Зоре, ми тільки почали. Будь ласка, — благальним голосом мовив тато.

— Напад.

З моїх грудей вирвався уривчастий видих.

Очі тата наповнилися страхом. Він мить мовчав, наче щось обмірковував, а тоді рішуче сказав:

— Значить, це частина магії. Сядь і чекай. Вона все подолає. Дай тобі допомогти, прошу.

І знову цей вираз обличчя, сповнений надії. Я просто не могла не послухатися, тому втиснулася в дерев'яний стілець, який уже здавався найнезручнішим у житті, й спробувала придушити відчуття, наче хтось розриває реальність з іншого боку. Та ще жодного разу галюцинації не вдавалося спинити до того, як вони з'являлися. І ця не виняток.

Зі стелі раптом закрапала вода.

«Принаймні цього разу не та страховинна рука», — майнула думка.

— Е, що це? — з обуренням у голосі спитала пані Єремія, почувши краплі позаду себе.

Я витріщилася на неї як на хвору. Ворожка теж це бачила і чула? Але як?

— Ви теж це бачите? — озвучила я своє здивування.

— Звісно, що бачу. Сусіди вирішили затопити мене, покидьки, — вилаялася ворожка.

— І я теж це бачу, Зоряночко, — просяяв тато. — Це не напад, доню. Це просто сусіди.

— Не просто сусіди. Поганці! — розпалася пані Єремія. — От я їм влаштую! Негідники! Тільки зробила тут ремонт!

На якусь секунду я теж повірила, що це не чергові ілюзії, але наступної миті зі стіни вийшло щось схоже на людину. Сіро-синє тіло в мокрих шматах, бляклі напівпрозорі очі, набрякла шкіра, потріскані губи. Невже моя свідомість тепер показуватиме мені мертвих? Бо цей не був схожий на монстра. Радше на того, хто втопився й пролежав на дні тижнів зо два.

— А це ви бачите? — спитала я, показуючи пальцем на мерця.

— Що саме? — неуважно запитала пані Єремія, очевидно, більше переймаючись занедбаним ремонтом. — Води все більшає. Напевно, хтось забув закрити крани.

— Може, вам чимось допомогти? — спитав тато, теж не помічаючи покійника.

Ну звісно, його бачила лише я. Божевільна, яку не вилікувати. Дівчина без надії.

Я тихо прошипіла:

— Геть іди!

Але мрець не зупинявся. Він ламано крокував у мій бік. Чи... у бік тата? Останньої миті потопельник обернувся до батька й рушив до нього, витягуючи перед собою праву руку.

— Що ти робиш?! — крикнула я.

Тато повернувся й запитально знизав плечима:

— Та нічого, а що?

— Не ти! — Я розлютилася, але не на батька. На галюцинацію. — Йди геть!

Мрець не слухав. Він дошкандибав до тата й схопив його за шию. Той миттєво закашляв — так, наче в його легені почала набиратися

вода.

— ПРИПИНИ! — Крик вирвався сильно й загрозово.

Пані Єремія заверещала й підбігла до тата, який уже зблід і звалився назад у крісло, тримаючись за горло.

— Що в біса діється?

— Це ви мені скажіть! Ви ж ворожка! — гаркнула я розлючено.

Часу на роздуми не було. Усе здавалося нічним жахіттям, але я не могла вщипнути себе, щоб прокинутися. Мого батька просто зараз щось душило. Щось, що породила моя уява. Треба було діяти.

Я затамувала подих, проганяючи панічний страх, схопила свічку рукою, що завжди була в рукавичці, та штрикнула нею в бік незваного гостя. Той видав якийсь звук, схожий на булькання, і, відволікшись, відпустив тата.

— Тобі потрібна я. Не займай цих людей! — гаркнула я.

Потопельник дивився на мене. Довго. Немов вивчаючи. Схилив голову, наче собака. Думав. А тоді рвонув до мене, залишаючи по собі водяні сліди. Я на мить розгубилася, та затим чітко усвідомила: якщо зараз не побіжу — лишусь без тата. Чи взагалі помру.

Я побігла щодуху, кинувши свічку під ноги, де вона швидко згасла через калюжі, що їх полишав мрець. Коридор, двері, сходи, вулиця. Усе змішалось в один калейдоскоп, склеєний зі страху за життя близької людини та за життя власне. За мною гнався справжній мрець, якого могла бачити тільки я. Хіба не божевілля? Я врятувала батька від своїх видінь, а тепер намагаюся врятувати себе... Невже мені справді судилося померти ось так?

Дихання збивалося, коліна тремтіли, під ребрами вже кололо. Я час від часу озиралася, але видіння не зникало. Дарма я не взяла із собою ляльку-мотанку. А раптом та справді змогла би допомогти? Лишалось вірити, що разом із моїм виснаженням стомиться й мозок, який породжує ці бридкі мари.

Та бігти далі я вже не могла. Сили покинули тіло швидше, ніж хотілося. Потопельник наздоганяв, а люди навкруги помічали тільки мене — дивну марафоністку, з якої вже зійшло сім потів. Я роззирнулася та побачила високі шпилі попереду. Костел Святого Миколая. Я не вірила в Бога, але, може, Бог вірив у мене? З останніми силами я пришвидшилася й рвонула до костелу. Останній шанс відірватися від чудовиська. Останній шанс на життя. Проте як би я не

тішила себе надіями, мрець був сильнішим і куди прудкішим за мене. Він хлюпав позаду, булькочучи.

Ривок. Другий. Третій. І я опинилася біля храму. Зсередини долинала органна музика, але двері були зачинені. Я затарабанила в них, сподіваючись, що хтось мене почує.

— Відчиніть, будь ласка! Відчиніть!

Потопельник був уже зовсім близько. Я притиснулася до холодних дверей та пропищала:

— Згинь! Облиш мене!

Він не слухав. Підійшов так само, як до батька — з простягнутою рукою, — і вхопився за моє горло. Від тиску в ньому відразу утворився клубок, який заважав дихати. Легені запалали.

— До... по... мо... жість... — заледве вирвалося з уст.

Я намагалася зняти мокрі, слизькі пальці зі своєї шиї, але марно. Мрець був сильніший. Перед очима швидко потемніло, і я облишила спроби, за мить остаточно впавши в чорну безодню непритомності.

ДІМ, ІЗ ЯКОГО НЕ ВИЙТИ

Яскраве світло боляче різонуло очі. Я примружилася, закліпала та поворухнула рукою.

Де я? Що сталося?

У думках сплив останній спогад про потопельника, і тілом майнула хвиля крижаного тремтіння. Я здригнулася й обмацала себе. Ніби жива чи ні? Після того, що сталося, я вже не могла сказати напевне.

— Спокійно. Усе добре, — прошепотів жіночий голос збоку. Я повернулася до нього та побачила дівчину. Вигляд у неї був дивний. Волосся сірого, майже сивого кольору, повністю чорний одяг. Шию прикрашали бісерний чокер-гєрдан з явно старовинними бронзовими згардами у формі різьблених хрестів. Темно-синій лак на нігтях лущився. — Небезпека вже минула, — додала незнайомка.

— Де я? Де мій тато? — затнулася я, підіймаючись на ліктях. У голові досі паморочилося, але принаймні я спромоглася роздивитися все навколо. Кімната, в якій мені довелося опинитися, була невеличка, схожа на комору. Всюди був якийсь непотріб — віники, відра, завішені дзеркала, запорошені пусті пляшки. І якби не вузьке вікно, за яким густів яскравий білий туман, навряд чи тут можна було б щось розгледіти. Я припустила, що перебувала в коморі костелу. Якщо це справді було так, то мене таки почули.

— Коли ми тебе знайшли, ти була сама, — тихо мовила незнайомка.

— Сама? — Я зіщулилася, на мить забувши про те, що монстри з голови — це лише моя хвора уява.

— Так, схоже, на тебе хтось напав і ти знепритомніла, — трохи ніяково відповіла дівчина.

— Напав, — тихо повторила я, вкриваючись невидимими крижинками від усвідомлення, що наступного разу все може закінчитися інакше.

— То хто то був?

— Це складно пояснити.

Мені зовсім не хотілося розповідати рятівниці про своє божевілля. Я ладна була вигадати що завгодно, та на думку поки не спадало нічого правдоподібного.

— Не хочеш казати — не треба. Мене Софія звати, до речі. А тебе?

— Зоряна.

— Тобі ще щось треба? Може, зателефонувати? — запропонувала Софія.

Я закліпала, обшукуючи кишені своєї кофти, але мобільного не знайшла. Мабуть, випав, коли тікала від потопельника. Зітхнувши, відповіла:

— Так, було б непогано.

— Тримай. — Софія витягнула із чорних штанів смартфон і простягнула його мені. — Я залишу тебе, щоб ти могла поговорити.

Я кивнула на знак вдячності, беручи телефон. Зоставшись на самоті, відразу набрала батька й стала чекати. Йшли довгі, нудні гудки. Один за одним. Уже скоро я збагнула, що слухавки тато не візьме.

«А раптом з ним сталося щось жахливе?» — миттєво відреагувала схильна до тривожності свідомість.

Я набрала ще раз. І ще раз. Але відповіді так і не було.

Від хвилювання перехопило подих. Треба негайно йти додому. Але в мене не було грошей на метро. І взагалі, тато міг бути де завгодно. Я ж утекла й не знати скільки часу пролежала тут. А якщо він зараз обдзвонює всі лікарні та морги, шукаючи мене? Від цих думок скрутило живіт. Я мушу негайно знайти свого батька і заспокоїти його.

Рвучко зіскочивши з ліжка, я вийшла з комори та, попри очікування побачити інтер'єр готичного костелу, опинилася в просторій, багато оздобленій залі з високими стелями. Невже я... у палаці? Від подиву та захвату я на якусь секунду навіть забула, куди маю поспішати, але наступної миті зібралася та прислухалася. Мені потрібно віддати телефон новій знайомій і йти звідси геть. Додому.

Здається, десь неподалік чулися голоси. Чи то тут було таке відлуння в просторому приміщенні? Я зосередилася на звуках і пішла до них, намагаючись не звертати уваги на витончені ліплення на стелі та дзвінкий відгомін власних кроків, що відбивався від гладкої, мов дзеркальна поверхня води, підлоги.

Голоси привели мене до великих дверей, за якими чулася суперечка. Я хотіла була відчинити їх і перервати діалог, проте, усвідомивши, про що йдеться, зупинилася.

— Та все з нею гаразд, Лукіане, — говорила Софія. — Я перевірила. Але демони й потойбічні істоти... Вони тепер лізуть з усіх щілин. Наче їх щось притягує в наш світ. Той потопельник був аж надто сильний як на звичайного мерця. Він зачепив смертну. Хіба це не дивно?

— То вона бачила його чи ні? — голос Лукіана звучав роздратовано й люто.

— Здається, ні.

— А най тебе Перун трісне, Соф. Треба ж було спочатку перевірити! Мало того, що ти привела її сюди, на наш поверх, то ще й не з'ясувала нічого до пуття. Кажу тобі, щось у цій дівчині не так. Навіть мій Дух так вважає. Я б затримав її, доки ми все не дізнаємося.

— Пропонуєш зв'язати її та тримати тут силоміць? — буркнула Софія.

— А буде краще, щоб вона пішла й наробила лиха? Чи взагалі виказала нас?.. Хай там як, а вийти звідси самотужки вона не зможе. Треба бути *непростою*, щоб...

— Вона не становить загрози, Лукі, — максимально м'яко наполягла Софія. — І я виведу її так, що вона не знатиме, де була, й забуде все.

— Не згоден. Треба її затримати. Що, як вона одержима, а ми не помітили? У ній може *щось* сидіти, Софо. І сама знаєш, як нам у такому разі прилетить від... пана Бартеля.

— Знаю. Може, ти й маєш рацію, — врешті погодилася Софія.

Слухати далі я не стала. І так почула все, що потрібно, щоб ухвалити негайне рішення: треба тікати. Роззирнувшись, я побачила ще кілька дверей. Бодай одні з них мали вести до виходу. Тільки б угадати. Я якомога тихіше рушила від тих, за якими досі теревенили Софія з Лукіаном, ким би він не був, у бік інших. Єдиних, які були прочинені. Але, зазирнувши в щілину, побачила лише вітальню з дивною люстрою,

яка спускалася так низько, що за бажання її можна було торкнутися. У кімнаті, на щастя, було пусто. Але й натяку на вихід там теж не виднілось.

Я рушила далі, до інших дверей. Тихо натиснувши на ручку, глянула, що за ними, й дивом не ахнула від здивування. Посеред кімнати росло величезне дерево, і тільки придивившись, я зрозуміла, що його викувано з металу. Коріння розкинулося підлогою, і серед його хитросплетінь ховалися всілякі чудовиська. Піддавшись невідомому пориву, я увійшла всередину. Ті чудовиська видавалися знайомими. Я... я вже бачила їх. Серце забилося аж у скронях, подих перехопило. Я впізнала й ту істоту, яка являлася мені нещодавно, — з одним оком. Нагорі теж були якісь створіння. Невідомі мені. Вони сиділи в кроні дерева й споглядали вниз із такою зверхністю, що кров холола в жилах. Навіщо комусь така скульптура на всю кімнату? І що це в біса все означало?

Я зробила крок назад, тихо, мов миша. Відчула ірраціональний страх, що від галасу статуї прокинуться й усі разом кинуться на мене. На краю свідомості майнули думки: а що, як це все — продовження галюцинації? Що, як усе зайшло так далеко, що я насправді не прокинулася від удушення й застрягла тут навіки?

Від цих припущень стало зовсім зле. Я притиснула долоні до грудей, де стрімголов билось моє серце, і вийшла з кімнати.

Знову опинившись у просторому коридорі, я хотіла піти до інших дверей, як побачила Софію з тим хлопцем, з яким та говорила про моє ув'язнення. Я застигла на місці, не знаючи, що робити: спробувати втекти чи переконати їх відпустити мене? Рішення не квапилося.

— Кудись зібралась? — запитав Лукіан, волосся якого виблискувало так, наче було із золота. Він лукаво посміхався, піднявши одну брову.

Я ніколи раніше не бачила таких хлопців. Він мав аж занадто вишуканий вигляд як на жителя столиці. Вдягнений у кремову класичну сорочку, штани до фігури та жилет, Лукіан скидався на актора з британського серіалу, проте грав би він там явно злодія. Холодна зовнішність контрастувала з теплим золотавим волоссям, гладенько зачесаним назад і зав'язаним у хвіст, і породжувала радше відразу, ніж захоплення.

Здається, я дивилася на нього надто довго, бо Лукіан повторив:

— То куди зібралось, дівчисько?

— Я тобі не дівчисько, — огризнулася я. — І не твоє діло.

— Помиляєшся. Моє.

— Луки, припини, — ніяково зупинила хлопця Софія. — Вона ж наша гостя.

— Можливо, небажана гостя, — прошипів Лукіан, роблячи акцент на слові «небажана».

— Це ми з'ясуємо, — ще тихіше відповіла Софія.

Я зовсім не розуміла, про що вони говорять, тому вирішила бодай трохи прояснити:

— Що ви хочете з'ясувати? І чому б не відпустити мене зараз?

Софія розгубилася від цього запитання, почервоніла й опустила погляд на підлогу, тоді як Лукіан зробив крок уперед і сказав:

— Тому що ти можеш бути одержимою, а ми звикли знищувати всіляку нечисть.

— Лукіане! — гаркнула на нього Софія.

— Що? Я був з нею щирий, — знизав плечима хлопець.

Я тим часом активно обдумувала втечу. Праворуч від мене були ще одні двері, зліва, якщо пробігти, вікно. Мабуть, ми на другому чи третьому поверсі, але, може, під вікном було дерево, по якому можна злізти? Або відкритий смітник? Сподіватися на одне з двох було надто ризиковано, тому я вирішила спробувати двері, хай би куди вони не вели.

— Дзуськи вам, а не знищення нечисті, — прошепотіла я собі під ніс та рвонула з місця.

На щастя, двері виявилися відчиненими. Ручка піддалася, і я побачила сходи, які вели донизу. Теж незвичайні. Стіни вкривали дивакуваті малюнки, попід стелею стирчали роги, а між маршами хтось розмістив потворну скульптуру. Мені здалося, що то був восьминіг, та певна я не була, бо зиркнула вниз і обомліла. Здавалося, спіраль сходів ніде не закінчувалася. Наче вела у самісіньку безодню. Часу думати про це в мене не було. Тож я дременула вниз що є сили.

З-за спини долинали вигуки та тупіт чобіт.

— Постривай! — крикнула Софія.

— Дурне дівчисько, — гаркнув, наче виплюнув, Лукіан.

Його слова боляче кольнули мене, але я лише пирхнула, не стишуючи темпу. Стрибаючи через сходинку, я бігла вниз, не уявляючи, що мене там чекає. Цілком можливо, що сходи приведуть мене в

нікуди... Пульс прискорився, чолом уже струменів піт. Моя кволість давалася взнаки.

Роззирнувшись, я спробувала на ходу вигадати, як відірватися, проте ідей не було зовсім. Софія з Лукіаном уже наздоганяли мене. Щойно я подумала, що ув'язнена тут назавжди, як побачила двері. Маленька іскорка надії майнула десь біля сонячного сплетіння, і сподівання на можливий порятунок дало змогу зробити останній ривок. Я щодуху підбігла до дверей, відчинила їх і опинилася в ідеально круглій кімнаті. Без виходу.

Це був кінець.

Ноги налило свинцем, а від відчаю на очах проступили сльози. Я тут ув'язнена. Назавжди.

Двері знову розчахнулися, і в кімнату забігли мої переслідувачі.

— Зоряно, заспокойся, поговорімо, — м'яко мовила Софія.

— Та що ти з нею панькаєшся? — обурився Лукіан, обпікаючи подругу поглядом майже чорних очей.

— Ми не заподіємо тобі шкоди, обіцяю. — Софія простягнула до мене руки, не слухаючи Лукіана.

Я відступила на крок назад.

— Тобі однаково звідси не вибратися. Це незвичайний дім, — уїдливо посміхнувся хлопець, який усім своїм виглядом демонстрував, що не має наміру мене ловити. Здобич і без того загнана в глухий кут. — Звідси не вийти.

Я в паніці роззирнулася.

Мій тато...

Він збожеволіє, якщо втратить іще одну близьку людину. Це було занадто. Я не могла вчинити так із ним.

Голова пішла обертом, легені стиснулися, перешкоджаючи спокійному диханню.

Думай, Зоряно. Думай.

Софія вела далі, повільно наближаючись:

— Ми не хочемо тобі зла. Лише перевіримо дещо, і все. Ти будеш вільна. Будь ласка, повір мені. Так буде краще.

Я не збиралася на це реагувати. Усі ці роки я вважала себе божевільною, але виявилось, що є люди, більш хворі за мене. Ці двоє точно не були нормальними. Вони були справжнісінькими психами.

Особливо цей Лукіан. Я ковзнула по ньому поглядом, і мені миттю закортіло стерти з його холодного обличчя зарозумілу посмішку.

— Тобі повторити? Звідси немає виходу для таких, як ти, — самовдоволено нагадав Лукіан. — А вона ще й вочевидь відстала. І як нам бути, Софо?

— Стулися, Лукіане! — гаркнула Софія.

Спочатку я відчула крижинки холоду, а тоді перед очима заграли вогники. Вони були такі реалістичні! Наче справжні. Я не витримала й торкнулася одного з них. Байдуже, що подумують мої переслідувачі. Може, саме ці галюцинації не хотіли мене вбивати? Може, ці вогники були покликані допомогти?

— Що це ти виробляєш, дівчисько? — тепер напружився Лукіан.

Несподівано для самої себе я всміхнулася, а тоді взагалі зареготала. Ну звісно! Якщо він бачив те, що і я, то він теж був моєю фантазією. Як і цей дім. Як і Софія. Як і всі події останніх годин. Усвідомивши це, я напружилася, уявляючи, що в круглій кімнаті без виходу з'являються двері. І їхні обриси справді почали вимальовуватися на стіні.

— Хто ти в біса така? — загарчав Лукіан, зрушивши з місця. Очевидно, він більше не вважав, що його здобич у капкані.

Тепер я могла вибратися. Могла бути вільною.

Усміхнувшись іще ширше, я подумки подякувала своїй уяві. Двері вже були реальними. Крок, другий, третій. На обличчі моїх переслідувачів вимальовувався подив, і, користуючись їхнім збентеженням, я розвернулася й побігла до дверей. Відчинила та, рішуче переступивши через поріг, грюкнула ними за собою.

3

ПІДМІНА

Щойно я переступила поріг, як опинилася у своїй кімнаті. Не в черговій галюцинації. Вдома. Я була вдома. І пахло тут так само, як і завжди, — свіжою білизнаю, жасмином, що його випромінював аромадифузор, та чомусь... туманом. Точно так, як і щоранку восени, коли світанок заходив у вікна та осяював доволі похмуре приміщення, в яке крізь балкон погано потрапляло світло. Але саме в ті перші хвилини нового дня моя кімната була саме такою — свіжою, сповненою відчуття свободи. Я вдихнула на повні груди, але щойно розслабилася, як почула ззаду низький чоловічий голос:

— Я чекав на тебе.

Я різко обернулася. Біля мого столу в кріслі сидів хлопець. Мені не випадало бачити його раніше, але чомусь риси цього обличчя здалися знайомими. Високі вилиці, медові очі, що пильно стежили за мною, скуйовджене, трохи кучеряве темно-шоколадне волосся та ледь помітна усмішка на вустах. Та найбільше мою увагу привернули родимки на його лівій щоці. Вони були схожі на сузір'я й додавали і без того ідеальній зовнішності особливого шарму.

Незнайомиць, який сидів на моєму кріслі так, немов воно йому належало, відкинувся на спинку й склав довгі пальці трикутником перед підборіддям. Після цього напрочуд упевненого руху я помітила і невеличкий перстень, що скидався чи то на зірку, чи то на сніжинку. Срібна прикраса яскраво контрастувала зі смаглявою шкірою, як і чорна, розстібнута до середини грудей сорочка. Якщо зверху одяг був

такий вільний, що від його вигляду я лише трохи зашарілася, то штани, які обтискали його ноги і... ті штани таки змусили мене почервоніти. Попри те що це незваний гість мав соромитися, я стояла й не знала, куди себе подіти. Схоже, незнайомець побачив моє зніяковіння, бо грайливо всміхнувся — усмішка не сягнула очей, — і на його щоках пролягли дві неглибокі ямочки.

— Ти хто? — нарешті запитала я, намагаючись говорити рівно, та голос виказав розгубленість.

«Це моя кімната. Його не має тут бути», — нагадала собі.

— Я твоя галюцинація, Зоряно.

— Що? — здивувалась я такій відвертості.

Примружилась, шукаючи в його міміці докази. Як і створіння, що являлися нізвідки, незнайомець мав досить реальний вигляд. Я могла б дати йому років двадцять п'ять, але хтозна, ким він був. Перевертнем? Теж мерцем? Напрочуд красивим психопатом, як Софія та Лукіан? Кимось іще з моєї хворої голови?

Непроханий гість встав, і я відразу відчула його дихання. Воно заповнило всю кімнату, мов легкий вітерець. І пахло від нього... жасмином. Моєю улюбленою квіткою. Це не аромадифузор. Це незнайомець! Мені раптом захотілося торкнутися його шкіри, але, стримавши це дурнувате поривання, я незграбно сунула руки в кишені.

— Мене звати Свят, — всміхнувся самими губами хлопець та моментально опинився просто переді мною. Він різко, але обережно вийняв з кишені мою руку, що була не в рукавичці, та поклав собі на щоку, наче прочитав мої думки секунду тому. — І хто сказав, що твої галюцинації не можуть бути реальними?

— Що тобі треба? — скривилася я та різко відсмикнула долоню від його оксамитової прохолодної шкіри. Дотик до неї змусив мене здригнутися.

— Нічого. Просто хотів попередити тебе про дещо.

— І про що ж, галюцинаціїє?

Свят мовчав зо хвилину, оглядаючи мене з ніг до голови, проте зовсім не як мисливець — жертву. Може, він і був черговим монстром із моєї свідомості, але його медові очі випромінювали цікавість і дрібку стурбованості.

— Не все, що ти бачитимеш, хотітиме тебе вбити, — прошепотів Свят. — Інколи справжня загроза зовсім не там, де ти думаєш. Тож будь

обережна, Зоряно Чорнозір. Є речі страшніші, ніж чудовиська, які виходять із темряви.

— Це все? — пирхнула я. — Інші галюцинації були цікавіші.

Свят щиро, широко всміхнувся, явно стримуючи сміх, що бажав вирватися з його грудей.

— Поки так, — сказав він. — А, і краще б ти носила ляльку-мотанку із собою. Це допоможе, повір.

Ще кілька митей хлопець пронизливо дивився в мої очі, а потім щез з очей, лишивши по собі тільки вітер із запахом жасмину.

Холод майнув моїм попереком, і ще кілька хвилин я не могла поворухнутися. Хай хто це був, він мав такий реальний вигляд, що десь на підкірці зародилися підлі сумніви. Його шкіра, його очі, його дихання. Я могла заприсягтися, що бачила не чергову галюцинацію, а справжнісіньку людину. Від усвідомлення того, як далеко зайшло моє божевілья, тілом пробігло тремтіння. Спочатку мрець, потім Софія з Лукіаном, їхній дивний дім, двері, які з'явилися нізвідки завдяки моїй уяві, а потім і цей хлопець.

Пігулки. Мені потрібні пігулки.

Я не дозволяла собі навіть подумати, що ліки допоможуть менше, ніж якась там лялька-мотанка. Мені було вже вісімнадцять. Не час повертатися в дитинство й вірити у забобони. А довіряти власним видінням і поготів. Я вгамувала емоції, що лавою розлилися під шкірою, і вирішила, що спочатку мушу знайти тата й пояснити йому свою втечу.

Роззирнувшись навсібіч, щоб перевірити напевне, чи нема більше натяків на інші галюцинації, я рушила до дверей, які вели в коридор, а звідти і на кухню. Тата там не було, але з його кімнати долинав шурхіт. Я напружилася й підійшла до неї. Двері були трохи прочинені, що здивувало мене, адже батько завжди зачиняв їх, залишаючи цей простір тільки для себе. Я знала, що він любить працювати в тиші, тому ніколи його не займала та не намагалася пробратися в кімнату. Однак зараз... Зараз я просто мусила.

— Тату, ти тут? — попередила я про своє наближення.

Шурхіт став гучнішим, ніби батько поспішав усе прибрати до того, як я побачу гармидер у кімнаті.

— Тут, — тихо мовив він.

Тілом прокотилося полегшення. Рідний голос. Отже, з ним усе добре і той дурний випадок у пані Єремії йому не зашкодив. А може, мені лише здалося, що потопельник намагався задушити тата?

Я обережно штовхнула двері та застигла на порозі, не наважуючись зайти до кімнати. Стіл тата був захаращений паперами, деякі книжки із шафи валялися просто на підлозі, а скромного ліжка так ніхто й не застелив. Здавалося, тут пронісся ураган. У цьому розгардіяші я помітила і креслення будівель у стилі бароко, які тато не діставав зі столу багато років. Після того як мама померла, він більше не міг бути архітектором, тому закинув усі свої мрії та подався в ріелтори, щоб заробляти гроші на моє утримання. Дивно, що саме зараз тато все ж вирішив дістати ці старі проєкти. Може, візит до пані Єремії все ж минув дарма, хоч і не дав очевидних результатів?

— Я хотіла сказати, що зі мною все добре, — поспіхом прошепотіла я. — Можеш не хвилюватися.

Тато підвів на мене свої карі очі, і на його обличчі вималювалося спантеличення. Густі брови заворушилися, плечі сіпнулися.

— А що мало бути недобре?

— Ну, — розгубилася я. — Там, у пані Єремії. Я втекла, вибач мені. Просто я не завжди можу контролювати напади.

— Пані Єремії? Про кого це ти? — насупився тато. Він кинув швидкий погляд на один зі своїх архітектурних проєктів так, ніби той уперше за багато років цікавив його більше, ніж моя хвороба.

Тепер і я почувалася спантеличеною.

— Ми ж їздили сьогодні зранку до ворожки. Чи то вчора. Я точно не скажу, бо загубилася в часі.

Тато захитав головою, а тоді захихотів.

— До ворожки? Ми? Напевно, тобі наснилося щось дуже дивне. Щоб я тебе вмовив піти до якоїсь ворожки?..Пф! Дурня якась!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ